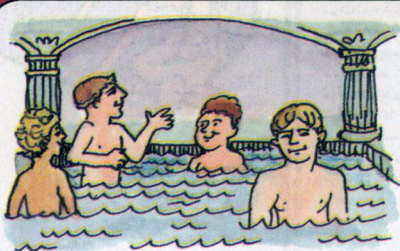

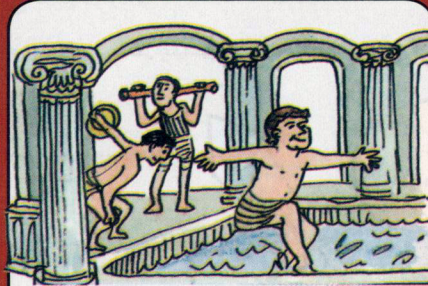
دام > آرام > آرام > وروم - همه > این می لان حمام !!

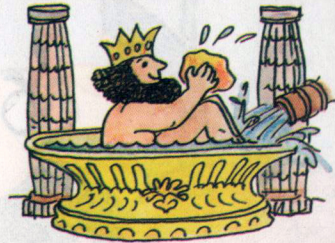
نه از روز اول. یک زمانی هم بود که حمام رفتی نقش مهمی در زندگی آدم‌ها نداشت!

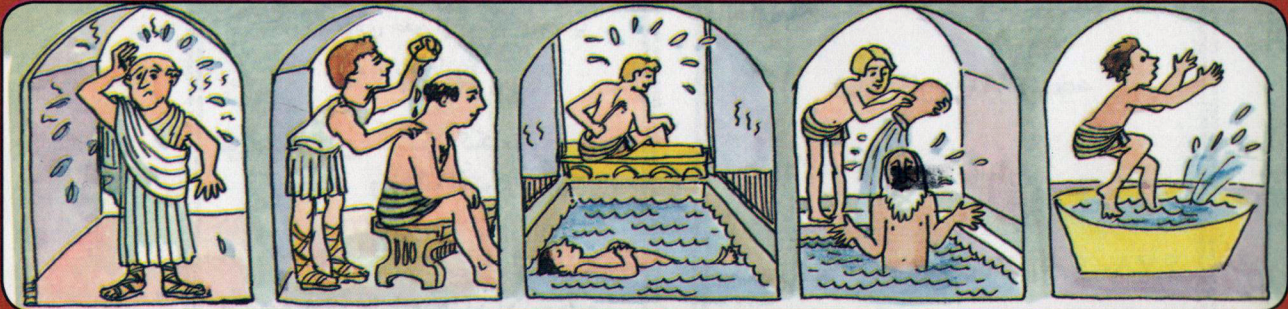
رومی‌ها از حمام طولانی با آب داغ نوششان می‌آمد. حمام‌های عمومی از ظهر تا شب باز بودند و مشتری‌ها هم سر و تنشان را می‌شستند. هم استراحتی می‌کردند و هم گپی می‌زدند. رومی‌ها آب دریا را لوله‌کشی کرده بودند و با آب شور حمام می‌کردند.

یونانی‌ها عاشق حمام کردن بودند. به نظر آن‌ها، یک حمام کوچولوی آب سرد بعد از ورزش و نرمش لازم بود. به همین دلیل، حمام‌ها را نزدیک ورزشگاه‌های بزرگ می‌ساختند.

اولین حمام‌های تاریخ را در جزیره کرت یونان پیدا کرده‌اند. مینوس شاه حمام بزرگی در قصرش ساخته بود و برای انتقال آب به وان سلطنتی از لوله‌های سفالی استفاده می‌کرد.

حمام کردن رومی‌ها پنج مرحله داشت که برای هر کدام اتاقی جداگانه در نظر می‌گرفتند. اول مشتری نرمش می‌کرد تا بدنش گرم شود و بعد وارد یک اتاق گرم می‌شد تا همان‌طور با لباس مدتی عرق بریزد. در اتاق دوم لباس‌های خود را درمی‌آورد و برده‌ها بدنش را با روغن‌های مخصوص پرب می‌کردند. بعد نوبت یک اتاق داغ‌تر بود که بیشتر عرق او را درمی‌آورد و می‌توانست در یک حوض آب داغ استراحت کند. سپس به داغ‌ترین اتاق می‌رفت و برده‌ها مقدار زیادی آب روی سرش می‌ریختند. در اتاق آخری هم می‌پرید توی یک لگن آب یخ. این‌چنین حمام کردن ساعت‌ها طول می‌کشید و مقدار زیادی آب لازم داشت. بدین ترتیب هر فرد رومی روزانه ۳۰۰ بشکه آب مصرف می‌کرد.

حمام با دوش؟

بهترین روش برای تمیز شدن کدام است؟

معمولاً می‌گویند دوش گرفتن آدم را بیشتر تر سرعالت می‌آورد، ولی اگر می‌خواهید حسابی تمیز تمیز بشوید، بروید حمام!

در شهرها میزبان تمیزی آدم بستگی به این داشت که چقدر پولدار باشد. مردم با دست غذا می‌خوردند. همه هم از یک قابلمه، پس شستن دست‌ها خیلی مهم بود. پرک و بوی بدن را اغلب به کمک مواد آرایشی و عطرهای غلیظ مفضی می‌کردند.

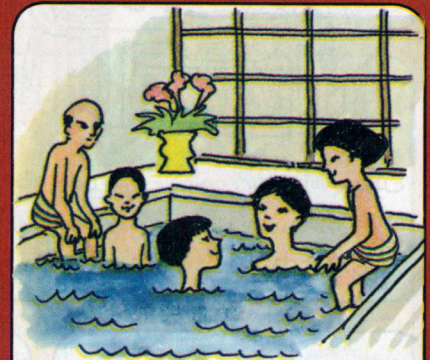
می‌گویند قرون وسطا هزارساله بود که اروپا بدون حمام سر کرد. بعد از مرگ پاپ کرکوری هفتم در سال ۱۸۵۰ میلادی، حمام‌ها دوباره اجازه فعالیت پیدا کردند. راهب‌ها آب را داغ می‌کردند و می‌بردند در لاوک می‌ریختند. پیرترین راهب پیش از همه حمام می‌کرد بعد نوبت بقیه می‌شد. همه هم توی همان آب! تا نفر آخر که از همه کوچک‌تر بود به حمام برسد، آب سرد شده بود.

در امریکا حمام رفتن زن و مرد با هم ممنوع بود. حمام‌های عمومی اتاق‌های مردانه و زنانه با ورودی‌های جداگانه داشتند. بخل حمام معمولاً رفت‌وشوی‌خانه یا همان لباس‌شویی بود تا از پساب حمام برای شستن لباس‌ها استفاده شود.

در اوایل قرن نوزدهم مردم کم‌کم فهمیدند کثیفی باعث مریضی می‌شود. در لندن حمام‌های عمومی ساخته شد تا مردم بروند حمام‌کنند. مردم بعد از یک بار حمام رفتن تا دفعه‌ی بعدی مدارم به خودشان عطر می‌زدند.

البته همه‌ی عالم پرک و کثیف نبودند. ژاپنی‌ها از حمام کردن خیلی لذت می‌بردند و آدم‌های بی‌نهایت تر و تمیزی بودند.

کسی نمی‌داند صابون کی و کجا اختراع شد. رومی‌های ۱۳۰۰۰ سال پیش هم صابون داشتند. در اوایل دهه‌ی ۱۷۰۰ میلادی، یک دانشمند فرانسوی توانست از نمک فوراکلیاب صابون‌پزی درست کند. با این روش تولید صابون خیلی ارزان‌تر تمام می‌شد. بنابراین همه می‌توانستند صابون بخرند.

حالا دیگر وان‌ها را چسبیده به دیوارهای کاشی‌شده نصب می‌کنند و آب تصفیه‌شده را به کمک لوله‌کشی در آن می‌ریزند. در امریکا هر نفر به‌طور متوسط ۱۱ دقیقه صرف دوش گرفتن یا ۱۰ دقیقه صرف حمام کردن می‌کند. در مقایسه با رومی‌های قدیم که یک حمام را چند ساعت طواص می‌دادند، ما هنوز هیچی نشده شیر آب را می‌بندیم!

وقتی وان‌های قابل‌حمل اختراع شد، مردم شبیه‌شب‌ها حمام می‌کردند. فانه‌ها هنوز آب لوله‌کشی نداشتند. بنابراین آب را در آشپزخانه گرم می‌کردند و توی وان می‌ریختند. وقتی وان کاملاً پر از آب می‌شد، همه‌ی اهل فانه به نوبت در آن حمام می‌کردند.